

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžnč/2/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010027
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010027.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky S. nar. XX. mája XXXX, štátnej príslušníčky I., zastúpenej JUDr. Miroslavou Mittelmanovou, advokátkou so sídlom Hurbanovo nám. 5, Bratislava, proti odporcovi Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, Bratislava, o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy v konaní o žiadosti navrhovateľky o udelenie azylu ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh **z a m i e t a** .
Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

Návrhom doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 06. marca 2012 sa navrhovateľka domáhala, aby súd odporcovi uložil povinnosť vyznačiť právoplatnosť výroku o poskytnutí doplnkovej ochrany v rozhodnutí Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo dňa 06. apríla 2009 do 1 mesiaca odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku (správne uznesenia) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Zároveň uplatnila i náhradu trov konania.

Návrh odôvodnila tým, že opustila krajinu svojho pôvodu, Irán, spolu so svojim manželom pre prenasledovanie z politických dôvodov a dňa 06. marca 2007 požiadala aj s manželom o azyl na území Slovenskej republiky. Počnúc rokom 2007 posudzoval správny orgán jej žiadosť už štyri razy, pričom raz zmenil svoje rozhodnutie v časti o doplnkovej ochrane a navrhovateľke poskytol doplnkovú ochranu na území Slovenskej republiky, ale v prvej časti týkajúcej sa azylu opätovne rozhodoval v neprospech navrhovateľky, a to tak, že jej neudelil azyl, a to aj napriek právnym názorom súdov preskúmavajúcich zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Po štvrtý raz, posudzoval navrhovateľkinu žiadosť o azyl, ale znovu jej vydal rozhodnutie, ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 zo dňa 14. októbra 2011, ktorým jej neudelil azyl na území Slovenskej republiky.

Navrhovateľka v návrhu uviedla, že súhlasila s výrokovou časťou rozhodnutia o poskytnutí doplnkovej ochrany, preto proti tejto výrokovej časti nepodala opravný prostriedok. Keďže však nesúhlasila s rozhodnutím správneho orgánu v časti o neudelení azylu a zároveň má za to, že spĺňa podmienky pre udelenie medzinárodnej ochrany vo forme azylu podľa zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) a rovnako aj podľa Dohovoru OSN o právnom

postavení utečencov z roku 1951, opätovne uplatnila právo podať opravný prostriedok aj proti poslednému rozhodnutiu správneho orgánu, ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 zo dňa 14. októbra 2011 a v súčasnosti sa domáha na Krajskom súde v Košiciach zrušenia výroku o neudelení azylu. Navrhovateľka je presvedčená o dôvodoch svojej žiadosti o azyl a nechce sa vzdať svojho práva na súdne preskúmanie zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu v časti o neudelení azylu, a aktívne toto svoje právo aj využíva. Na druhej strane správny orgán jej poskytol doplnkovú ochranu už vo svojom rozhodnutí, ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo dňa 06. apríla 2009 a keďže proti výroku o poskytnutí doplnkovej ochrany nepodala opravný prostriedok, po márnom uplynutí lehoty na podanie opravného prostriedku dňa 11. mája 2009 má za to, že táto časť rozhodnutia sa stala právoplatnou.

Keďže správny orgán v poslednom konaní vydal navrhovateľke, po takmer 5 rokoch v azylovom konaní rozhodnutie, podľa ktorého sa jej opätovne neudeľuje azyl, rozhodla sa podať dňa 16. novembra 2011 správneho orgánu žiadosť o vyznačenie právoplatnosti rozhodnutia v časti o poskytnutí doplnkovej ochrany z toho dôvodu, aby mohla požívať svoje práva vyplývajúce z poskytnutia doplnkovej ochrany. Odporca jej žiadosť zamietol.

Citujúc ustanovenia § 8, § 9, § 10 a § 2 písm. f/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) ako aj na ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) ako aj judikatúru Vrchného súdu v Prahe a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poukazovala na to, že výrok obsahuje rozhodnutie vo veci (autoritatívny úsudok správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom konania); je teda jadrom celého rozhodnutia; preto len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný, a že výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkom správneho konania.

Poukazovala i na to, že podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o azyle sa doplnková ochrana poskytuje na jeden rok, a to bez vyžadovania splnenia ďalších podmienok, pod ktorými správny orgán považuje aj právoplatné rozhodnutie o výrokovej časti týkajúcej sa azylu.

Mala za to, že z vyššie uvedených zákonných ustanovení a súdnych rozhodnutí je zrejmé, že nielen rozhodnutie ako také, ale aj sám výrok o poskytnutí doplnkovej ochrany má schopnosť nadobudnúť právoplatnosť bez toho, aby bol závislý na právoplatnosti výroku o azyle.

Dôvodila tým, že požiadala 16. novembra 2011 o vyznačenie právoplatnosti rozhodnutia v časti o poskytnutí doplnkovej ochrany z dôvodu, aby mohla požívať práva, na ktoré má po poskytnutí doplnkovej ochrany právo, a to aj v priebehu doby, počas ktorej sa preskúmava zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu v časti o azyle. Vyznačením právoplatnosti výroku o doplnkovej ochrane by sa navrhovateľke i zmenilo právne postavenie zo žiadateľky o azyl na osobu s poskytnutou doplnkovou ochranou. V prípade, že by správny orgán v konečnom dôsledku udelil navrhovateľke azyl, doplnková ochrana by jej zanikla podľa ustanovenia §15a ods. 1 zákona o azyle.

Podľa navrhovateľky oba výroky rozhodnutia správneho orgánu sú navzájom nezávislé, nakoľko každý výrok samostatne upravuje iný druh medzinárodnej ochrany. Pri azyle správny orgán posudzuje splnenie podmienok podľa zákona o azyle, a teda zároveň aj podľa Ženevského dohovoru, pričom cudzinec musí primárne preukázať, že má opodstatnenú obavu z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastavania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť to krajiny pôvodu. Správny orgán môže udeliť azyl cudzincovi aj podľa podmienok ustanovených priamo v Ústave Slovenskej republiky, resp. v prípadoch ak v jeho prípade existujú humanitné dôvody, napr. ak sa jedná o traumatizovanú osobu a pod. a rovnako aj v prípadoch, keď sa azyl udeľuje na účel zlúčenia rodiny.

Právnym základom pre poskytovanie doplnkovej ochrany na našom území cudzincom je Smernica Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany. Doplnková ochrana sa poskytuje v prípadoch, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že cudzinec by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Pričom pod vážnym bezpráviom sa rozumie uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest alebo vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

Navrhovateľka uviedla, že podaním žiadosti o vyznačenie právoplatnosti využila všetky právne

prostriedky, ktoré mala k dispozícii.

Vecnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhovateľka odvodzovala od ustanovenia § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Podľa navrhovateľky konanie správneho orgánu, ktoré spočíva v tom, že správny orgán odmietol vyznačiť právoplatnosť výroku o poskytnutí doplnkovej ochrany, a teda bez vážneho dôvodu a bez existencie konkrétnej prekážky pre uskutočnenie daného úkonu nekoná spôsobom ustanoveným v § 52 ods. 1 správneho poriadku, a teda, že nevyznačil právoplatnosť výroku o poskytnutí doplnkovej ochrany z dôvodu, že navrhovateľka využila svoje právo podať opravný prostriedok proti výrokovej časti o neudelení azylu je možné považovať za nečinnosť správneho orgánu.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu došlým súdu 22. marca 2012, s poukazom na ustanovenie § 22 písm. g/ a písm. h/, § 13a, § 20 ods. 4 a § 21 ods. 1 zákona o azyle a § 52 ods. 1 správneho poriadku uviedol, že konanie o udelenie azylu je jednotným konaním, keďže sa rozhoduje o dvoch formách medzinárodnej ochrany. Neexistuje samostatné konanie o poskytnutie doplnkovej ochrany. To podľa odporca znamená, že v prípade, ak sa zastaví konanie o udelenie azylu zastaví sa konanie tak vo vzťahu k azylu, ako aj k doplnkovej ochrane. Taktiež, ak sa napríklad zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustná alebo sa zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnená predmetná žiadosť sa zamietá vo vzťahu k azylu aj k doplnkovej ochrane. O poskytnutí doplnkovej ochrany sa rozhoduje iba v prípade, ak sa žiadateľovi o udelenie azylu neudeľí azyl. Poskytnutie doplnkovej ochrany alebo neposkytnutie doplnkovej ochrany sa teda vo výroku rozhodnutia vydaného v konaní o udelenie azylu uvádza len vtedy, ak sa neudeľuje azyl. Výrok o poskytnutí doplnkovej ochrany alebo o neposkytnutí doplnkovej ochrany je teda závislý od výroku o neudelení azylu. Zrušenie rozhodnutia o neudelení azylu vo výroku o neudelení azylu a vrátenie veci na ďalšie konanie znamená v zmysle § 20 ods. 4 zákona o azyle nielen nové posudzovanie podmienok na udelenie azylu, ale v prípade opätovného neudelenia azylu tiež opätovné posúdenie podmienok na poskytnutie doplnkovej ochrany, resp. neposkytnutie doplnkovej ochrany. Navyše zrušenie rozhodnutí len vo výrokovej časti o neudelení azylu a vrátenie veci na ďalšie konanie znamená, že nie je splnená jedna z podmienok na poskytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13a - neudelenie azylu.

S poukazom na ustanovenie § 206 OSP odporca trval na tom, že v prípade poskytnutia alebo neposkytnutia doplnkovej ochrany ide o výrok, ktorý je závislý od výroku o neudelení azylu.

Ako z uvedených zákonných ustanovení vyplýva, nie je možné, aby z rozhodnutia o neudelení azylu nadobudla právoplatnosť len tá časť výroku o poskytnutí doplnkovej ochrany ak účastník konania v oprávnom prostriedku žiada, aby súd zrušil rozhodnutie odporca v časti výroku o neudelení azylu a vec mu vrátil na nové konanie.

Podľa názoru odporca znenie zákona o azyle a zákona o správnom konaní neumožňuje vyznačiť právoplatnosť výroku o poskytnutí doplnkovej ochrany, resp. o neposkytnutí doplnkovej ochrany v prípade, ak nenadobudol právoplatnosť výrok o neudelení azylu, nakoľko v takom prípade nemohol nadobudnúť právoplatnosť ani výrok o poskytnutí doplnkovej ochrany, resp. o neposkytnutí doplnkovej ochrany. Migračný úrad preto postupoval zákonne a neporušil žiadny zákon tým, že nevyznačil právoplatnosť výroku o poskytnutí doplnkovej ochrany.

Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu (správne návrh) na nečinnosť migračného úradu vo veci vyznačenia právoplatnosti výroku o poskytnutí doplnkovej ochrany v rozhodnutí ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo dňa 06. apríla 2009 zamietol.

Výjadrenie odporca Najvyšší súd Slovenskej republiky zaslal navrhovateľke a zároveň vyžiadal od Krajského súdu v Košiciach informácie zo spisu sp. zn. 4Saz/3/2011 ohľadom doručenia rozhodnutia odporca ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo 06. apríla 2009 navrhovateľke a stavu súdneho preskúmavacieho konania a na základe týchto skutočností ako súd vecne príslušný na konanie o návrhu proti nečinnosti podľa § 246 ods. 2 písm. b/ OSP (nie § 246 ods. 2 písm. a/ OSP, ako nesprávne uvádzala navrhovateľka) po preskúmaní veci, oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, ako aj zberného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1Sža/57/2010 a rozhodnutím odporca ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 zo 14. októbra 2011 dospel k záveru, že návrhu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v

konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Konaním správneho orgánu možno rozumieť správne akty a úkony správneho orgánu vydané alebo vykonané v čase od začatia konania až do právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sú upravené právnymi normami.

Nečinnosťou orgánu verejnej správy sa rozumie jeho pasivita vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť môže spočívať v opomenutí správneho orgánu vykonať predpísaný úkon alebo v zbytočných prietáhoch v jeho postupe, ale môže spočívať aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok svojej právomoci a vec vybaví iba listom alebo informáciou, prípadne záznamom v spise. V poslednom prípade musí byť obsahom návrhu na začatie konanie tvrdenie, že v konaní niet žiadnej prekážky na úkony správneho orgánu, a napriek tomu správny orgán nekoná, a toto nekonanie je nečinnosťou. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať (k tomu pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 225/08, III. ÚS 282/08, III. ÚS 70/09 - www.concourt.sk). Pod nečinnosťou orgánu verejnej správy treba rozumieť nie len absolútnu nečinnosť, ale aj to, ak orgán verejnej správy koná spôsobom, ktorý znamená porušenie práva na konanie bez zbytočných prietáhov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu pripojeného a zadováženého spisového materiálu včítane obsahu zberného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1Sža/57/2010 zistil, že dňa 06. marca 2007 požiadala navrhovateľka (spolu s manželom) o udelenie azylu. Ako dôvod svojej žiadosti označila obavy o život, pretože v krajine pôvodu je stále pod tlakom iránskej vlády. Odporca rozhodnutím ČAS: MU-469/PO-Ž-2007 zo dňa 11. mája 2007 neudelil navrhovateľke azyl, neposkytol jej doplnkovú ochranu a vyslovil, že neexistuje prekážka jej administratívneho vyhostenia do Iránu. Krajský súd v Bratislave na základe opravného prostriedku navrhovateľky rozsudkom č. k. 10Saz/12/2007-61 zo dňa 10. októbra 2008 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP predmetné rozhodnutie odporcu, pretože dospel k záveru, že posúdenie skutkového stavu odporcom bolo nedostačujúce pre rozhodnutie v predmetnej veci a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Odporcovi uložil prehodnotiť skutočnosť, či by v prípade návratu do krajiny pôvodu nebola navrhovateľka vystavená prenasledovaniu a šikanovaniu, pokiaľ by sa nevrátil jej manžel do krajiny pôvodu, ako aj poskytnutie azylu z humanitných dôvodov, prípadne na účel zlúčenia rodiny. Na základe novo zisteného a doplneného skutkového stavu vydal odporca dňa 06. apríla 2009, ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 rozhodnutie, ktorým vyslovil, že navrhovateľke neudeľuje azyl, no poskytne jej doplnkovú ochranu na dobu 1 roka od právoplatnosti rozhodnutia. Konštatoval, že navrhovateľka neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by potvrdzovali opodstatnenosť jej žiadosti. V krajine nevyvíjala žiadnu činnosť, pre ktorú by jej hrozila perzekúcia, nebola členkou žiadnej strany ani hnutia a dôvodom jej žiadosti boli manželove politické problémy. Taktiež konštatoval, že rozhodnutie súdu o odňatí slobody na 1 mesiac nemožno považovať za perzekúciu, ale za následok protiprávneho konania, a teda aj trest za porušenie zákonov. Odporca ďalej dôvodil, že strana Mojahedin-e-Khalq je jednou z najaktívnejších militantných iránskych opozičných zoskupení a svoje ciele dosahuje aj s použitím násillia a vzhľadom na jej militantnosť považoval kroky štátnych orgánov Iránu za opodstatnené. O tom, že navrhovateľke poskytne doplnkovú ochranu, odporca rozhodol podľa § 13a a § 20 ods. 4 zákona o azyle s odôvodnením, že v prípade nedobrovoľného návratu menovanej do krajín: pôvodu nemožno vylúčiť, že by sa mohla stať terčom neľudského zaobchádzania, a preto je potrebné jej poskytnúť doplnkovú ochranu, a to do doby, pokiaľ nedôjde k plnej demokratizácii v krajine a v zmysle ústavy budú zabezpečené všetky základné ľudské práva. Rozhodnutie ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo 06. apríla 2009 bolo právnej zástupkyňi navrhovateľky doručené dňa 09. apríla 2009 a navrhovateľka ho v časti o

neudelenie azylu napadla v zákonnej lehote podaným opravným prostriedkom. Krajský súd v Bratislave preskúmajúc v poradí druhé rozhodnutie odporcu v rozsudku, č. k. 9Saz/22/2009-38 z 24. februára 2010 sa so záverom odporcu stotožnil a poukázal na nedôveryhodnosť navrhovateľky, ktorá má vyplývať z postupne sa meniacich dôvodoch žiadosti o azyl, ako i z toho, že ak by uvádzané skutočnosti existovali, uviedla by ich už v priebehu prvého pohovoru. Konštatoval, že odporca sa dostatočným spôsobom venoval právnemu názoru vyslovenému v rozsudku zo dňa 10. októbra 2008, pretože pre kladnú aplikáciu § 10 zákona o azyle nebolo zákonného opodstatnenia a na udelenie azylu podľa § 9 niet právneho nároku a jeho udelenie závisí výlučne od správnej úvahy odporcu. Na základe odvolania navrhovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasiac s názorom krajského súdu o navrhovateľkinej nedôveryhodnosti, poukazujúc pritom na ústavný rámec ochrany cudzincov v podobe práva na azyl zakotvený v článku 53 Ústavy Slovenskej republiky, rozsudkom z 13. júla 2010, sp. zn. 1Sža/57/2010 v spojení s opravným uznesením zo 17. augusta 2010 sp. zn. 1Sža/57/2010 rozsudok krajského súdu, č. k. 9 Saz/22/2009-8 z 24. februára 2010 zmenil tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo dňa 06. apríla 2009 v časti o neudelení azylu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odporca na základe výpovede navrhovateľky, ako aj všetkých dostupných informácií svojim rozhodnutím vedeným pod číslom ČAS: MU-469/PO-Ž-2007 zo 06. decembra 2010 rozhodol podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle tak, že navrhovateľke azyl na území neudelil. Proti uvedenému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote opravný prostriedok na Krajský súd v Bratislave, ktorý rozhodnutie migračného úradu rozsudkom sp. zn. 9Saz/1/2011 z 20. apríla 2011 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odporca dňa 14. októbra 2011 pod č. ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 vydal v poradí už štvrté rozhodnutie, ktorým opätovne rozhodol o neudelení azylu navrhovateľke. Na základe opravného prostriedku navrhovateľky je preskúmanie tohto rozhodnutia predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Saz/3/2011. Krajský súd v Košiciach dňa 21. marca 2012 vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým rozhodnutie odporcu zo 14. októbra 2011, pod ČAS: MU-469-114/PO-Ž-2007 opätovne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z uvedeného je zrejmé, že vo veci udelenia či neudelenia azylu navrhovateľke doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 3 zákon o azyle doplnková ochrana podľa § 13a a 13b sa poskytuje na jeden rok; po uplynutí jedného roka sa poskytovanie doplnkovej ochrany na žiadosť predlži vždy o jeden rok, ak sú splnené podmienky uvedené v § 13a alebo 13b a nie sú dôvody na jej neposkytnutie podľa § 13c ods. 2 až 4. Cudziniec je povinný podať žiadosť podľa predchádzajúcej vety najskôr 90 dní a najneskôr 60 dní pred uplynutím jednoročnej lehoty. Žiadosť sa podáva na úradnom tlačíve, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 2a, osobne na policajnom útvere podľa miesta pobytu; vyplnenú žiadosť policajný útvar bezodkladne zašle ministerstvu.

Podľa § 20 ods. 4 zákon o azyle (v znení účinnom od 01. decembra 2008) ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Zo znenia § 20 ods. 4 zákona o azyle možno pritom vyvodíť, že pri poskytnutí doplnkovej ochrany v súvislosti s neudelením azylu ide o osobitný prípad spojeného konania, pričom jej poskytnutie je podmienené negatívnym rozhodnutím správneho orgánu v podobe neudelenia azylu.

Zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území Slovenskej republiky tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale bolo by pre nich neúnosné (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone), neprimerané či inak nežiadúce požadovať ich návrat do krajiny pôvodu.

Hoci sa aplikácia inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, pre rozhodnutie o udelení doplnkovej ochrany v zmysle 13a zákona o azyle, je rozhodujúce, že azyl udelený nebol.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a uvedených zásad treba mať za to, že žiadateľ,

ktorému nebol udelený azyl a bola mu podľa § 13a zákona o azyle poskytnutá doplnková ochrana môže doplnkovú ochranu začať využívať až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o neudelení azylu, čo napokon vyplýva zo subsidiárnej povahy doplnkovej ochrany, ktorá je vyjadrená priamo aj vo výroku rozhodnutia odporcu zo 06. apríla 2009 pod ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007. Pokiaľ o udelení, či neudelení azylu nie je právoplatne rozhodnuté, na žiadateľa o azyl, t. j. v danom prípade aj na navrhovateľku, sa vzťahuje právny režim azylového konania.

Výrok o poskytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona o azyle v rozhodnutí žalovaného je podmienený výrokom o neudelení azylu (ide teda o osobitný súvisiaci výrok), a to bez ohľadu na to, že navrhovateľka túto časť výroku rozhodnutia odporcu nenapadla, a že ani súdy v preskúmvacom konaní podľa § 250l a nasl. OSP na základe opravného prostriedku podaného navrhovateľkou proti časti výroku o neudelení azylu, sa poskytnutím doplnkovej ochrany nezaoberali a nezaoberal sa ňou ani odporca v ďalších konaniach po zrušení jeho rozhodnutí. Pritom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 13. júla 2010 sp. zn. 1Sž/57/2010 v spojení s opravným uznesením zo 17. augusta 2010 sp. zn. 1Sž/57/2010 zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. februára 2010, č. k. 9Saz/22/2009-38 tak, že rozhodnutie odporcu ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo dňa 06. apríla 2009 zrušil len v časti o neudelení azylu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, avšak bez uvedenia rozsahu, v akom sa vec na ďalšie konanie vracia. Napriek tomu možno vyvodiť, a to i s ohľadom na dôvody uvedené v rozhodnutí odporcu ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo dňa 06. apríla 2009, že podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany naďalej trvajú a odporca tiež už nepovažoval za nevyhnutné o nej znova rozhodovať.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá prevažne rozhodnutia odporcu o neudelení azylu a poskytnutí doplnkovej ochrany posudzuje ako celok (k tomu pozri bližšie napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sž/31/2008 z 01. októbra 2008, sp. zn. 8Sž/43/2009 zo 04. augusta 2009, sp. zn. 1Sž/12/2010 z 23. februára 2010, sp. zn. 1Sž/53/2010 z 22. júna 2010, sp. zn. 1Sž/56/2010 z 13. júla 2010, sp. zn. 9Sž/13/2010 z 20. októbra 2010 či sp. zn. 1Sž/38/2011 z 13. septembra 2011 - www.nsud.sk), zatiaľ čo výnimočne výroky o neudelení azylu a poskytnutí, či neposkytnutí doplnkovej ochrany posudzuje a rozhoduje o nich oddelene (k tomu pozri bližšie napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sž/42/2008 zo 04. decembra 2008, či sp. zn. 1Sž/72/2010 zo 14. septembra 2010, kedy najvyšší súd ako súd odvolací výrok o neudelení azylu potvrdený krajským súdom potvrdil a výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany, resp. výrok v časti neexistencie prekážok vyhostenia zmenil tak, že ho zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie - www.nsud.sk).

Najvyšší súd s poukazom na ustanovenie § 20 ods. 3 zákona o azyle dáva do pozornosti, že navrhovateľka sa vo svojom návrhu nezmieňuje o tom, kedy by podľa jej názoru výrok rozhodnutia odporcu zo 06. apríla 2009, ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 o poskytnutí doplnkovej ochrany mal nadobudnúť právoplatnosť.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o azyle na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Týmto všeobecným predpisom je správny poriadok a podľa § 52 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať (podať rozklad), je právoplatné.

V spornej veci rozhodnutie ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo 06. apríla 2009 o neudelení azylu a poskytnutí doplnkovej ochrany bolo navrhovateľke doručené dňa 09. apríla 2009 a ak by bolo možné vychádzať z tvrdenia navrhovateľky, že výrok o poskytnutí doplnkovej ochrany nenapadla opravným prostriedkom, a že by tento mal nadobudnúť samostatne právoplatnosť, táto by nastala uplynutím lehoty na podanie opravného prostriedku, ktorá je 30 (tridsať) dní (§ 21 ods. 1 zákona o azyle, § 250m ods. 2 OSP) a ktorá by v zmysle § 27 ods. 2 správneho poriadku uplynula dňa 11. mája 2009 (pondelok). V prípade, že doplnková ochrana bola navrhovateľke poskytnutá na jeden rok od právoplatnosti rozhodnutia (jeho časti nenapadnutej opravným prostriedkom), skončila by v takomto prípade dňom 11. mája 2010, pričom z návrhu ani z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by navrhovateľka žiadala o jej predĺženie v zmysle § 20 ods. 3 zákona o azyle.

Z uvedeného je zrejmé, že vyznačenie právoplatnosti tej časti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-469-60/PO-Ž-2007 zo 06. apríla 2009, ktorou bola navrhovateľke poskytnutá doplnková ochrana, dňom 11. mája 2009 (keď iný deň neprichádza do úvahy) by ani nemohlo byť v záujme navrhovateľky, nakoľko by jej doplnková ochrana dňom 11. mája 2010 skončila. Pritom ani tvrdenie navrhovateľky, že vyznačením právoplatnosti výroku o doplnkovej ochrane by sa zmenilo jej právne postavenie zo

žiadateľky o azyl na osobu s poskytnutou doplnkovou ochranou, nemá v právnych predpisoch Slovenskej republiky nijakú oporu.

Z citovaných zákonných ustanovení a z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že na vyhovie návrhu v danej veci nebola splnená ani základná podmienka ustanovenia § 250t ods. 1 veta prvá OSP, a to, že by odporca 2 nevydaním potvrdenia o nadobudnutí právoplatnosti súvisiaceho výroku rozhodnutia vo veci nekonal bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Postupom odporcu navrhovateľka vzhľadom na jeho „nečinnosť“ neutrpela ujmu na svojich právach ani jej nebolo odňaté právo podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu o neudelení azylu na súde.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva súčasne do pozornosti, že súd, ktorý je príslušný rozhodovať o návrhu proti nečinnosť správneho orgánu musí splnenie podmienok podľa § 250t ods. 1 OSP posudzovať individuálne vo svetle okolností konkrétneho prípadu, rešpektujúc účel tohto právneho prostriedku, ktorým je poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany osobe, ktorej práva alebo právom chránené záujmy môžu byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy v konkrétnom konaní.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh podľa § 250t ods. 4 OSP veta štvrtá OSP zamietol ako nedôvodný.

Pre prípad právneho názoru odporcu, že zrušenie rozhodnutia o neudelení azylu vo výroku o neudelení azylu a vrátenie veci na ďalšie konanie znamená v zmysle § 20 ods. 4 zákona o azyle nielen nové posudzovanie podmienok na udelenie azylu, ale v prípade opätovného neudelenia azylu tiež opätovné posúdenie podmienok na poskytnutie doplnkovej ochrany, resp. neposkytnutie doplnkovej ochrany, ako aj vzhľadom na prevažujúcu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je v záujme navrhovateľky, aby v ďalšom konaní pred správnym orgánom, t. j. po vrátení veci odporcovi na ďalšie konanie na základe rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. marca 2012 sp. zn. 4Saz/3/2011 naďalej trvala aj na poskytnutí doplnkovej ochrany.

O trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa ustanovenia § 250t ods. 1 OSP, keď účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovateľka v konaní nebola úspešná a odporcovi zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.